24ՐԴ ՏԱՐԻ ԹԻՒ 6626 — 23 ՀՈԿՏԵՄԲԵՐ 1907 — ԵՐԵՔՇԱԲԹԻ 29 ՐԱՄԱԶԱՆ 1325 — 5 Novembre 1907 — 24me année № 6626

«ԱՐԵՒԵԼՔ»
ՏԷՐ ԵՒ ՏՆՕՐԷՆ
ԳԱՐԵԳԻՆ ՊՈՅԱՃԵԱՆ
Կ. ՊՈԼԻՍ, ՊԱՒԼՈՒԹԻ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԵԱՆ ՊԱՅՄԱՆՆԵՐԸ
Կ. ՊՈԼՍՈՑ ՀԱՄԱՐ ՏԱՐԵԿԱՆ 80 Գրս
» » ՎԵՑԱՄՍԵԱՅ 45 »
ԳԱՒԱՌՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ ՏԱՐԵԿԱՆ 100 »
» » ՎԵՑԱՄՍԵԱՅ 60 »
ՕՏԱՐ ԵՐԿԻՐՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ ՏԱՐԵԿԱՆ 25 Ֆրռ.
» » » ՎԵՑԱՄՍԵԱՅ 20 »
ԹՂԹԱՏԱՐԻ ՆԱԽՆԻՔ ՄԵՐ ՎՐԱՅ

10 ՓԱՐԱ

ԱՐԵՒԵԼՔ

ՕՐԱԹԵՐԹ ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

آره‌ولك
ارمنیجه یوی و سیاسی غزته
صاحب امتیازی قره‌کین بویاجیان
درعلیه غلطه

"ARÉVELK"
JOURNAL ARMÉNIEN
Directeur-Propriétaire
KARÉKIN BOYADJIAN
Cons|ple, Galata

10 PARAS

ԱՐՀԵՍՏԱԿԱՆ

ԱՍԵՊՆԱԿՈՒԹԻՒՆԸ

ՔԱՂ. ՆԱԽԱԿՐԹԱՐԱՆՆԵՐՈՒՆ ՄԷՋ

Ա.

Ինչ եղած է ցաւդ

Ներկայ խորագիրս կը հարկադրէ զիս բաւական երկար ժամանակամիջոց մը յետադասելու, նախ գիանալու համար թէ մեր Թաղային նախակրթարանաց և հետեւապէս միջավայրին մէջ ի՛նչպէս մտա գաղ ասեղնագործութեան ար ուեստը։ Ուսա՛ի կը սկսիմ այն նախադեպութենէն զոր ունեցա Նուբեան Ցավհաննէս էֆ. 1887ին, ծիր քան տարի առաջ, խորհելով Բերայի Ս. Երրորդութիւն եկեղեցւոյ չոլափակին մէջ Արեւելեան ոճի հաստատուած։ Ցիւրաքանչիւր Բերայի Թաղ. Հարեւորդին և Նարեկեան վարժարանի Հազարթամբեան միանգամայն աւետնապահ, իրեն աջակից կ'ուենենայ անդամներէն Վահ. Թաբրիել էֆ. Նորաստեղծին ոգեղեցուած ծրագրին և սնոր յաջողութեանը մեծապէս կը ստացուի։

Արեւեստագիտական վարժարանի ներ քին կանոնագիրը կը պատրաստուի օժան դակութեամբ Արիստակէս էֆ. Պոյաճեանի որ այն ատեն Նարեկեան վարժարանի մէջ մաթէմատիքի և երկրաչափութեան 'ուսուցիչ էր։ Ցետ օրոյ, արուեստագիտական ճիւղերու մշակութիւնը յանձնել կը խորհին ձեւագէտ Մ. Գալէնեաններ՝ որ կարգ մը զանազան ձեռական ուխտաութիւններ բերել կուտայ Եւրոպայէ։ Սակայն Նուբեան էֆէնտի այդ այնուսութեանց ճիւղերը մէկտեղ կանչն նախապատիւ համարելով, փոխանակ Գալէնեաններ, գործը կը յանձնուի Տիկին Մաքրուհի Մերսեէեանի։ Հոս հարկ կը զգամ ուսնդգրաբ ձեռք բերած նօթագրութիւնս ընելու, Թէ Տիկ. Մէքսաեէան հագիւ քերական մը հեգելու կարող և ոչ ալ ոյնքան լաւ պուօսկոզ, ստանձնած էր նախ Գասքուհիի Արամեան վարժարանի խնամակալութիւնը, իրեն ժամանակակից ասեղնագործութեան ուսուցչուհի ունենալով Օր. Տէր Գէորգեանը, ինչ որ գործին մըզամ կատարի հան։ Բայց այս կինը հակառակ իր արուեստական և մտաւոր անձնեռնհասութեան, իր առաջնորդած գործերուն մէջ այն տեսակ ճաշակ մը կը դնէր, որ նոյն իսկ Ներոպայէ եկած ճերմակղէն ոևէ կանացի հանդերձանք չէին կրնար մրցիլ իր արուեստագիտութեանց հետ։ Հետեւապէս, միայն ճերմակ ասեղնագործութեան և կար ուձեւի դասերու իր ուսուցչութիւնը կը վարձատրէ 15 ոսկի ամսաթոշակով, որ յետոյ գործին յառաջդիմութեան համեմատ կը բարձրանայ մինչեւ 22 ոսկիի։ Իր պատուհիրները կ'ելլան Տիկին Գլանչ (գաղղիացի) ձեւագիտութեան համար և Օր. Եւփիմ Օտեան՝ իբր ուսմանց տեսչուհի, որոնք 4—5 տարի կը չարունակեն մեր նիւթը կազմող արուեստին մշակութեան հաստատութիւնը ապրիլ։ իրենց հաստատած առնուհիրներն են Օրիորդ Մերքանեան (որ ետոյ Մանչեսթր ուղեւորեցաւ ուհան ձեւարուեստի atelier մը հաստատուելով տասնամեայ) և Օրիորդ Րաքսանէ Պապազեան (որ Տիկին Մերսեէեանի գործակցին ալ եղած է), Աղաւնի Լիմէքեան (Տիկին Նիկողոսեան), Աչխէն Գազանճեան, Վիրգինէ Տօլապեան, Զ ապուհի Մէքեան, (այժմ Տիկին Ա. Պոյաճեան) Աղաւնի Սիմէոնեան, Ա. Իտալիէնեան, Վարդանիկ Բէլեան (Գաղղիացի), Աթենքի Ալիճանեան և այլն։

Քանի մը տարուան ընթացքէ ետք, Արիստակէս էֆ. Պոյաճեան Օրթագիւղի Հոիփոիմեանց վարժարանին Տեսչութիւնը սահանձնելով, պաշտօնի կը կոչէ Տիկին Անժէլիքը՝ ճերմակ կարի համար և Օր. Վարդանիկը Բէլէճեանը ասեղնագործութեան համար։ Այս տիկինը մէկ տարի պաշտօնաւարելէ ետք կը մեկնի Մարսիլիա՝ իր արուեստով գործ մը ընելու, ուրկէ վերջ ուչակերտուհիները չարունակելով գործը, Օրիորդի մէջ ալ կը հաղորդեն ձեռարուեստական գիտցող աղջիկներու խմբակ մը, Օրիորդք Աթաքի Եավրուեան, Նուարդ Նոճէ, Լօժէնի Կարապետեան, Սիրանոյշ Սէֆիլեան, Մարի Ալճանեան, Թագուհի Փափազեան, Արշակուհի Պէրպէրեան, Բերկուհի Ադուրկեան։

Հետ օրուհ այս կերպով ասեղնագործութեան ճիւղին մէջ մարզուած խմբակ մը գոյացած էր, Պոյաճեան էֆ. կը մտադրէ հոն բանալ արուեստանոց մը, գործը արդիւնաւորելու և չոն մը առաջ բերել համար Թաղային սնտուկին. սակայն ժամանակակից Թաղ. Հարեւորդը չկրնալ հաղթահարելով գէթ 30 ոսկւոյ դրամագլուխ մը, մտադրութիւնը սկզբնաւորելի կը մնայ և չկրնալ ձեռնհասներ հայհոյախօս։ Ուսա՛ի Թաղ. Հարեւորդին կողմէ այս խնդրանքներու գործադրութիւնը անկարելի նկատուելով, կը մնայ երեսի վրայ, և օրուան Թերթերու միջոցաւ կոչ մը կ'ուղղուի փափաքողներուն, որու կը պատասխանեն դանազան անձերու կողմէ դիմումներ։ Հանգուցեալ Մ. Գալէնեաններ խնդիրը լուծելու ձեռք կ'առնէ և ասեղնագործութեան ճիւղին մշակութիւնը համար պակցութիւնս կը խնդրէ զոր կը խոստանայ, պայմանաւ որ նախ՝ Թաղ. Հարեւորդին կողմէ մտաւորական ծրագրին մէջ ինչ ինչ փոփոխութիւններ ներմուծուին և գործնականի վերածուին և յետոյ իրենք պէտք եղած դրամագլուխը յատկացնելով, մենք միայն գործող մարմին մը կազմենք՝ պէտք եղած օժանդակութիւնները։ Այս ծրագիրը որ Գալէնեաներ կողմէ կը մատուցուի, դժբաղձել չի յարմարիր Թաղ. Հարեւորդին հայեցակէտին։

Նոյն ատեն՝ արուեստապէս անկարող անձ մը, չողոքուն խոստումներով կը մանէ գործին մէջ և Արհեստանոցի ընդհանուր վարչութիւնը կզտանձնէ, իր բաղձանքին համեմատ. սակայն պէտք եղածին չափ յաջողութիւն չգտնելով կը փորձէ օրուան բերքերու մէջ կատարելագործութիւններ մտնել՝ ոչ միայն ձեռագործութիւնի, այլ և ներկայացման ձեւերու մէջ։ Ասոնք ալ կարճնայ տանել։

Ալպէրի ու Մարթի ամուսնութիւնը արգիլելու համար՝ Լիւսիէնը ինքզինքը կարող կը զգար ոճիր մը գործելու։ Միտքը չարչրած էր գիչերը, միջոց մը փնտռելու համար որ արգելք ըլլայ այդ ամուսնական ծրագրին։ Առաւ եզաւ, բայց բան մը չէր կրցած գտնել տակաւին։ Այնքան վրդոված էր որ տունէն խոյս տալու։ Բնազդաբար հետեւեցաւ այն ճամբուն, որ դէպի Մալկ՝ իր քաղաքին բնակարանը կ'առաջնորդէր։ Ան առանց գիտնալու իր ընելիքն ու ըսելիքը, Ալպէրը հարցուց։

Ալպէր չէր կրնար գիտնալ այն ճշմարիտ չարժառիթը, որմէ դրդուած կը գործէր Լիւսիէն, բայց ընդհանուր հակացատ որ ղինքը գրգռելու եկած էր ան։ Ջանաց խաւսափիլ Լիւղի եղբօրը հետ վիճաբանութեան մը ասնենալէ։ Ուստի իր բոլոր պաղարիւնութեան կչռում ըրաւ, անտարբերութեամբ գինուելու և փորձեց Լիւսիէնն ալ հանդարտեցնել իր հանդարտ ձայնով, իր անվախ լեզուով ու դիրքով։

— Լիւսիէն, դարձեալ կը կրկնեմ Թէ ինծի ու քեզի համար լաւ պիտի ըլլայ վերջացնել մեր խօսքը և բաժնուիլ իրարմէ։ Ես կը հեռանամ։ Ակներեւ է Թէ կը չանաս անհաճոյ խօսքեր ուղղել ինծի. ակնարկութիւններ կ'ընես այնպիսի դէպքերու, զորս իրաւունք չունիս քիչ մը առաջուան պէս արդկելու։ Ես ալ քեզի չափ առատաձեռ եմ այդ պատճառաւ, Թէև քաւ չանցաւոր չդժամ ինքզինքս։ Բայց եթէ կայ մէկը որուն պարտաւոր եմ բացատրութիւններ տալու այդ մասին, ո՛չ Թէ դուն, այլ քու հայրդ է։ Այն միայն իրաւունք ունի բացատրութիւն խնդրելու ինէ։ Մնաց որ՝ պատրաստ եմ յարգանքով ու ակնածանքով խօսելու անոր հետ։ Բայց այդ բացատրութիւնները անոր միայն պիտի տամ. քեզի հետ վիճաբանութեան իսկ չպիտի մտնեմ։

Մինչ Ալպէր կը խօսէր, երիտասարդ բժիշկը բոլոր անհանգստութիւն ցոյց կուտար։ Այն ինչ խօսքը վերջացուց, Լիւսիէն գոչեց.

—Հանդարտէ՛, վիճաբանելու, քեզի բացատրութիւններ պահանջելու համար չէ որ հոս եկած եմ, ինչպէս կ'ըսես։

—Ուրեմն ինչո՞ւ համար միտքդ հոս գալու նեղութիւնը յանձն առած ես։

Լիւսիէն կասկարմիր եղաւ կատաղութենէն ու բարկութենէն։

—Իմ արհամարհանքս ու քու ամօթդ երեսիդ զարնելու համար։

—Քու արհամարհանքդ։ կը կարծես որ քու յարդանքիդ կարեւորութիւն կ'ընծայեմ։

Ալպէր ուսերը ցնցեց։

—Արհամարհանքդ ինծի նուիրէ և յարգանքդ վերապահէ թարեկամներուդ, օրինակի համար Մելուսի։

—Քեզի եւս կրնէ կ'ուրժէ Մելուս, որովհետեւ մինչեւ հիմա չեմ իմացած որ իր սրտի գաղտնիքը քեզի յայտնած ըլլայ. աղքատ ըլլալու դժբաղտութիւնը ունի և դրացիին հարստատ աղջիկը չի հետապնդեր։

—Թշուառական, խայտառակ, գոչեց Ալպէր։

Այս անգամ ճիշդ նման առած էր Լիւսիէն։ Սրտին ամէնէն ղգայուն տեղէն վիճաբանած էր Ալպէր։ Այն գարչելի ղրգռութիւնը, զոր Տիկին որ Ջապրելի կողմէ մօրը իմաց տրուած էր, Լիւսիէն հիմա իր քուդէնին երեսին կուտար։ Ի՛նչ պատասխանէր այդ բուռն թշնամանքին։ Ինչ ունաց որ ըսէր.

—Սահեցիր. ճշմարիտ չէ բսածդ։

Բայց այն բարկածայթ բողոքը, որ առաջին առիթ օրը ինքնաբերաբար պիտի ելլէր բերնէն, այդ առաջ չդիտնացաւ։ Անոր հետ միասին տեսած են քեզ... Չեր ժամադրութիւնները բոնած են։

(Շարունակելի)

ԺԱՔ ՊՐԻՒՆ

ԴՐԱՄ ԵՒ ՍԷՐ

ԱՒԱԶԻՆ ՄԱՍ

ՖՕՆ-ՔՈՒՎԷՐԹԻ ՋԱՂԱՑՔԸ

Է.

Լիւսիէն քունն չէ՞ղաւ մը բսաւ.

— Բայց այսօրուան չսպասեցիր՝ մուռնալու համար Թէ իմ աղգականս էիր, և ոչ ալ ինքզինքդ նեղեցիր՝ ամէնէն ծանր նախատինքը ուղղելու ինծի։

Լիւսիէն անդադա գիչեր մը անցուցած էր, բոլորովին հարցնցուած իրաց դիտակցութիւնը։ Երեք օրէ ի վեր տեսնուած զգացումներ կը տանէր իր քուդէնին նկատմամբ, և վրէժխնդրութեան տարաժամ ծրագիրներու վրայ կ'օրճար։ Մէյ մուի յանկարծութիւնները կաթիլ մը ջուրի դերը խաղացած էին, որ կրնայ անօթի մը յորդումին պատճառ ըլլալ։ Լիւսիէնի քունը չէր տարած։ Ալպէր պիտի ամուսնանար Մարթի հետ։ Իր քուդէնը, ի մէկ այլոց, այդ լրբութիւնն ալ պիտի ընէր։ Հարատութեան, երջանկութեան, դրամի ու սիրոյ պիտի տիրանար ան, մինչ ինք՝ Լիւսիէն պիտի դատապարտուէր գաւառական քաղաքի մը մէջ անհամ կեանք մը անցընելու։ Իր ապագան պիտի ըլլար գիւղացիներ դարմանել, ցուրտ և անձրեւոտ օդերուն թափառիլ գիւղերուն մէջ՝ ապրանատ մը ճարելու համար։ Վիլֆրանչի մէջ խեղճաւկրակ ու ողորմելի ապրուստ մը պիտի ունենար, զուարճութիւններէ և հանգստութենէ զուրկ, մինչ Ալպէր ու Մարթ հանելի կեանք մը պիտի վարէին Բարիզի, Նիսի ու Տօվիլի մէջ, վերջապէս այն ամէն տեղերը ուր զուարճութիւն կայ և ուր մարդ հաճոյք կը ղգայ ապրելէն։

Բայց ինչ որ ամէնէն ուելի կը տառապեցնէր Ալպէրը, սա գաղափարն էր Թէ Ալպէր պիտի վայելէր Մարթը, այն տատուածային էակը՝ որուն չէր համարձակեր ակնկալել նոյն ինքն Լիւսիէն։ Սարսուռ մը տաքէն մինչեւ գլուխը կը ցնցէր վինքը՝ երբ կը խորհէր Թէ Ալպէրին կինը պիտի ըլլար այդ մանկամարդ աղջիկը։ կը ջանար մտքէն վանել այդ պատկերը, ընորքը, որ այնքան կը տառապեցնէր զինքը, բայց մտքէն չէր հեռանար յամառօրէն։ Ո՛չ միայն Ալպէր այն ընկերն էր՝ որուն նկատմամբ նախանձ ու արհամարհանք զգացած էր ամէն առեն, այլեւ քուդէնն մը՝ որ քոյրը լքած, իրենց ամէնքը գնդէ իր նոր ձեռնարկին մէջ, այդ չեմ կարող գիտնալ։

Դրեթէ երկու տարի առաջ Բերայի Թաղ. Հարեւորդը վարչութիւնը որոշեց Թէ ան ալ վերջապէս պիտի ունենար իր ասեղնագործական դպրոցը։ Տիկնանց Խնամակալութիւն մը կը կազմէր և կը տանձներ Սիփաթ Ս. Սարգիս վարժարանին ձեռարուեստի հոգը Օրիորդ Ռոքսանէ փափազեանի հետ, որ երեք տարուան մէջ կը հասնի Սիփաթարի մէջ ձեռարուեստի կարող աղջիկներու տասնեակ մը (որ Տիկին Մեսրոպեան Խնամակալուհին՝ աչքառուեստի մը վերածելու համար, քնականաբար նախապէս պատրաստած աչակերտուհիներէն մաս մը հանելով։ Թէ ո՛ր տատիճան յաջողութիւն ունեցաւ Լիւսիէն պիտի տրանար ան, մինչ ինք՝ Լիւսիէն պիտի դատապարտուէր գաւառական քաղաքի մը մէջ անհամ կեանք մը անցընելու։ Իր ապագան պիտի ըլլար գիւղացիներ դարմանել, ցուրտ և անձրեւոտ օդերուն Թափառիլ գիւղերուն մէջ՝ ապրանատ մը ճարելու համար։ Վիլֆրանչի մէջ խեղճաւկրակ ու ողորմելի ապրուստ մը պիտի ունենար, զուարճութիւններէ և հանգստութենէ զուրկ, մինչ Ալպէր ու Մարթ հանելի կեանք մը պիտի վարէին Բարիզի, Նիսի ու Տօվիլի մէջ, վերջապէս այն ամէն տեղերը ուր զուարճութիւն կայ և ուր մարդ հաճոյք կը ղգայ ապրելէն։

Բայց ինչ որ ամէնէն ուելի կը տառապեցնէր Ալպէրը, սա գաղափարն էր Թէ Ալպէր պիտի վայելէր Մարթը, այն տատուածային էակը՝ որուն չէր համարձակեր ակնկալել նոյն ինքն Լիւսիէն։ Սարսուռ մը տաքէն մինչեւ գլուխը կը ցնցէր վինքը՝ երբ կը խորհէր Թէ Ալպէրին կինը պիտի ըլլար այդ մանկամարդ աղջիկը։ կը ջանար մտքէն վանել այդ պատկերը, ընորքը, որ այնքան կը տառապեցնէր զինքը, բայց մտքէն չէր հեռանար յամառօրէն։ Ո՛չ միայն Ալպէր այն ընկերն էր՝ որուն նկատմամբ նախանձ ու արհամարհանք զգացած էր ամէն առեն, այլեւ քուդէնն մը՝ որ քոյրը լքած, իրենց ամէնքը գնդէ իր նոր ձեռնարկին մէջ, այդ չեմ կարող գիտնալ։

Դրեթէ երկու տարի առաջ Բերայի Թաղ. Հարեւորդը վարչութիւնը որոշեց Թէ ան ալ վերջապէս պիտի ունենար իր ոգեղեցիկ ասեղնագործական դպրոցը։ Տիկնանց Խնամակալութիւն մը կը կազմէր և կը տանձներ Սիփաթ Ս. Սարգիս վարժարանին ձեռարուեստի հոգը Օրիորդ Ռոքսանէ փափազեանի հետ, որ երեք տարուան մէջ կը հասնի Սիփաթարի մէջ ձեռարուեստի կարող աղջիկներու տասնեակ մը (որ Տիկին Մեսրոպեան Խնամակալուհին՝ աչքառուեստի մը վերածելու համար, քնականաբար նախապէս պատրաստած աչակերտուհիներէն մաս մը հանելով։ Թէ ո՛ր տատիճան յաջողութիւն ունեցաւ Լիւսիէն պիտի տրանար ան, մինչ ինք՝ Լիւսիէն պիտի դատապարտուէր գաւառական քաղաքի մը մէջ անհամ կեանք մը անցընելու։ Իր ապագան պիտի ըլլար գիւղացիներ դարմանել, ցուրտ և անձրեւոտ օդերուն Թափառիլ գիւղերուն մէջ՝ ապրանատ մը ճարելու համար։ Վիլֆրանչի մէջ խեղճաւկրակ ու ողորմելի ապրուստ մը պիտի ունենար, զուարճութիւններէ և հանգստութենէ զուրկ, մինչ Ալպէր ու Մարթ հանելի կեանք մը պիտի վարէին Բարիզի, Նիսի ու Տօվիլի մէջ, վերջապէս այն ամէն տեղերը ուր զուարճութիւն կայ և ուր մարդ հաճոյք կը ղգայ ապրելէն։

Բայց ինչ որ ամէնէն ուելի կը տառապեցնէր Ալպէրը, սա գաղափարն էր Թէ Ալպէր պիտի վայելէր Մարթը, այն տատուածային էակը՝ որուն չէր համարձակեր ակնկալել նոյն ինքն Լիւսիէն։ Սարսուռ մը տաքէն մինչեւ գլուխը կը ցնցէր վինքը՝ երբ կը խորհէր Թէ Ալպէրին կինը պիտի ըլլար այդ մանկամարդ աղջիկը։ կը ջանար մտքէն վանել այդ պատկերը, ընորքը, որ այնքան կը տառապեցնէր զինքը, բայց մտքէն չէր հեռանար յամառօրէն։ Ո՛չ միայն Ալպէր այն ընկերն էր՝ որուն նկատմամբ նախանձ ու արհամարհանք զգացած էր ամէն առեն, այլեւ քուդէնն մը՝ որ քոյրը լքած, իրենց ամէնքը գնդէ իր նոր ձեռնարկին մէջ, այդ չեմ կարող գիտնալ։

ՍԱՌԱ ՊԷՐՆԱՌ

(ՔՍԱՆ ՏԱՐՈՒԱՆ ՅԻՇԱՏԱԿ ՄԸ)

Սառա Պէրնառի յիշատակները զարս այնքան յաղողակօրէն Թարգմանեց երիտասարդ ընկերս ու պարտականս՝ Զարեհ Նեմցէ,—որ Արեւելքի Թերթասերուն յաջորդական գեղեցիկ Թարգմանութիւններ կը չարունակէ քարեխղճական կ. Ս. Իւթիճեանի ժառանգ Թաղած գրչի աշխատութիւնը, — տարիք առած էր գրասէր ու Թատերական օրերուն մը, սա երկտողը ուղղելու ինձի Գատրգիւղեն.—

«Երբ չեմ սխալիր, ատենօր դուք ալ զացած տեսակցած էիք «Արեւելքի» խմբագութեան կողմէ՝ Քոռնացի մեծ դերասանուհիին հետ. չարմի՛ր որ երբէք այդ գեղարուեստական յիշատակները. Համն տարի մը անցած է անկէ ի վեր. տակաւին կը պահպանեմ զանոնք իբր կարեւոր ինձի առնմանութեան. երկու ներկայացում ալ ուրիշ խմբագիրներու և մէկ հատն ալ Հրանտ Ասատուրը խլեց, կարծեմ, իբրեւ աչխատակից ու բարեկամ (ա՛յդ Թուականին) Քէեւ առիթի բաժինը չէը օրուն էր սիրանոց ու իրեն բաժին ինկաւ Ծօրշ Օնէի Դարբնոցապետը։

Առաջին ներկայացման համար որոչուած խաղն էր La dame aux Camélias, Առաջին cheval de bataille։ Տիւմա Որդիի հոգեցունց վէպը զոր ետոյ գիտէինք գրկել, վասն զի դպրոցին սկսած էինք կարդալ։ Հրաչեայ ու Սիրանոյշ առենօք ներկայացուցած էին այս Թատեգործութիւնը մէյ մէկ անգամ, բայց առաջինին սարբեր չա՛ր փոքր էր դեռ՝ բարիղեան պուռնէին մարմացնելու համար, ու երկրորդն ալ մարմնապէս գէր ու քիչնեղ էր։ Ցետոյ, հագուըստը չէր կրցած փանտերէն գործակատարուհիները սրճէն Ծիրանացին հիւանդանոց ինկած է,—Տիկին Ժրւրիէ, և ուրիշներ, որոնց պիտի յաջորդէր ի վերջոյ անմահ Անթեանը, իր իրապատ խաղացանկովը,— երբ յանկարծ ծանուցեցաւ մեզ Թէ Սառա Պէրնառը Գալիս կուգայ կոր։ Ես Սառա Պէրնառ եկաւ։ Մեր Նոր Թատրոնը կանգուն էր այդ Թուականին, չքեղ ու հոյակապ. հիմնուած Սբ.Ղանտիանի տեղը։ Ես անոր վարչութիւնը, դուա Ֆրանսական, Բլօմֆիլտ Թատերասրահը և Թատերապատ Գ. Սալա (որ մեռաւ անցեալ ձմեռ) հիմնական յոյն վարիչներէն ուելի կիրճ և ուելի միջազգային քաղաքավարութեան գաղափարներով ոգեորուած,—անընդհատ տոմս կը ղրկէին Արեւելքէն, քիչ մըն ալ réclameի համար անշուշտ։ Բարիզեան մեծ դերասանուհիին այդին առթիւ գիները անեզոր կերպով բարձրացած էին։ Թիկնաթոռ 25 ֆր.։ օթեակները՝ 100 ֆր. և աւելի՛ վեր։ Ու տոմսերը prime կ'ընէին։ Հարուստ հայ ընտանիք մը ճանչցայ այդ Թուականին որ 10 ոսկի գնած էր պահեստարի օթեակ մը, առաջին երեկոյթին համար։

Օ՜հ, այդ առաջին երեկոյթը։ Դիւթական քան մըն էր կարծես, գեղարուեստական ցնորք մը։ Բարիզցիները այնքան չէին ազդուիր Թերեւս, վարժուած ըլլալով, բայց Պոլսեցիներուս համար անեղական յելիին խլականացումն էր, մէկ վայրկեանի մէջ։ Դիներուն առարպային սղոթիւնը մտածել կուտային մեզի Թէ այս անգամ պիտի զրկուէինք մեր 63րդ Թիւ Քաւչապատ Թիկնաթոռէն,— մանաւանդ որ Սառա Պէրնառ ծանուցումի պէտք չունէր և իր անունին համբաւը կը բաւէր իրեն աչխարհի ամէն կողմը, ուր որ ոտք կոխէր։ Մեր այդ 63րդ Թիկնաթոռը, կ'արժէ յիշել, պատ մը անմահացուց Պէրնառ իր դերասանական ճոխ compte-renduներովը, ու տպաւորութիւններով զորս «63ՐԴ Թիկնաթոռ» կրնաորագրէր։ Ամէն կողմէ հարցումները կը սեղային Թէ «Ո՛վ է»։ Ազէքս. Փաթատեան ալ իր բամիրը ունէր բաւ այդ Թիկնաթոռէն, երբեմն Թատերական տասնտարտ—համաբաստուԹիւններով։ Ես ինքս Թատերական քրոնիկի նախափարձերս կատարելքի այդ կ՝ճառախան դարձած ֆոթոլլէն։ Բայց քանի մը ընկեր սկսած էինք, —այդ օրերուն մէկ, փոքրիկ խնայողութիւններ ընել, առաջին ներկայացման համար 25 ֆր. պատրաստելու համար, երբ ներկայացման օրուան առաւօտեան, Թատրէին կիրքով կիրքուած պահարան մը հասաւ Նոթատետկան Մանր։ Ուրախութիւններս չափ չունէր։ Հինգ ներկայացման համար հինգ հրաւիրատոմս, մէյ մը 63րդ Թիկնաթոռը Արեւելքի համար, 5 կապոյտ տոմսերով ու գեղարկի նամակ մը, Թատրոնատիրոջ յայտարարով և Սառա Պէրնառի լուսանկարով, զոր ա. առաջին անգամ կը տեսնէինք։ Բայց վէպը սկսաւ խոյն մեր խմբագրական մթնոլորտին մէջ։ Ինչպէ՞ս պիտի բաժնէինք այդ առաքերը։ Առաջին ու վերջին երեկոյթներն իրենց առնմանութեան։ Երկու ներկայացում ալ ուրիշ խմբագիրներու և մէկ հատն ալ Հրանտ Ասատուրը խլեց, կարծեմ, իբրեւ աչխատակից ու բարեկամ (ա՛յդ Թուականին) Քէեւ առիթի բաժինը չէը օրուն էր սիրանոց ու իրեն բաժին ինկաւ Ծօրշ Օնէի Դարբնոցապետը։

Առաջին ներկայացման համար որոչուած խաղն էր La dame aux Camélias, Առաջին cheval de bataille։ Տիւմա Որդիի հոգեցունց վէպը զոր ետոյ գիտէինք գրկել, վասն զի դպրոցին սկսած էինք կարդալ։ Հրաչեայ ու Սիրանոյշ առենօք ներկայացուցած էին այս Թատեգործութիւնը մէյ մէկ անգամ, բայց առաջինին սարբեր չա՛ր փոքր էր դեռ՝ բարիղեան պուռնէին մարմացնելու համար, ու երկրորդն ալ մարմնապէս գէր ու քիչնեղ էր։ Ցետոյ, հագուըստը չէր կրցած փանտերէն գործակատարուհիները սրճէն Ծիրանացին հիւանդանոց ինկած է,—Տիկին Ժրւրիէ, և ուրիշներ, որոնց պիտի յաջորդէր ի վերջոյ անմահ Անթեանը, իր իրապատ խաղացանկովը,— երբ յանկարծ ծանուցեցաւ մեզ Թէ Սառա Պէրնառը Գալիս կուգայ կոր։ Ես Սառա Պէրնառ եկաւ։ Մեր Նոր Թատրոնը կանգուն էր այդ Թուականին, չքեղ ու հոյակապ. հիմնուած Սբ.Ղանտիանի տեղը։ Ես անոր վարչութիւնը, դուա Ֆրանսական, Բլօմֆիլտ Թատերասրահը և Թատերապատ Գ. Սալա (որ մեռաւ անցեալ ձմեռ) հիմնական յոյն վարիչներէն ուելի կիրճ և ուելի միջազգային քաղաքավարութեան գաղափարներով ոգեորուած,—անընդհատ տոմս կը ղրկէին Արեւելքէն, քիչ մըն ալ réclameի համար անշուշտ։ Բարիղեան մեծ դերասանուհիին այդին առթիւ գիները անեզոր կերպով բարձրացած էին։ Թիկնաթոռ 25 ֆր.։ օթեակները՝ 100 ֆր. և աւելի՛ վեր։ Ու տոմսերը prime կ'ընէին։ Հարուստ հայ ընտանիք մը ճանչցայ այդ Թուականին որ 10 ոսկի գնած էր պահեստարի օթեակ մը, առաջին երեկոյթին համար։

Օ՜հ, այդ առաջին երեկոյթը։ Դիւթական քան մըն էր կարծես, գեղարուեստական ցնորք մը։ Բարիզցիները այնքան չէին ազդուիր Թերեւս, վարժուած ըլլալով, բայց Պոլսեցիներուս համար անեղական յելիին խլականացումն էր, մէկ վայրկեանի մէջ։ Դիներուն առարպային սղոթիւնը մտածել կուտային մեզի Թէ այս անգամ պիտի զրկուէինք մեր 63րդ Թիւ Քաւչապատ Թիկնաթոռէն,— մանաւանդ որ Սառա Պէրնառ ծանուցումի պէտք չունէր և իր անունին համբաւը կը բաւէր իրեն աչխարհի ամէն կողմը, ուր որ ոտք կոխէր։ Մեր այդ 63րդ Թիկնաթոռը, կ'արժէ յիշել, պատ մը անմահացուց Պէրնառ իր դերասանական ճոխ compte-renduներովը, ու տպաւորութիւններով զորս «63ՐԴ Թիկնաթոռ» կրնաորագրէր։ Ամէն կողմէ հարցումները կը սեղային Թէ «Ո՛վ է»։ Ազէքս. Փաթատեան ալ իր բամիրը ունէր բաւ այդ Թիկնաթոռէն, երբեմն Թատերական տասնտարտ—համաբաստուԹիւններով։ Ես ինքս Թատերական քրոնիկի նախափարձերս կատարելքի այդ կ՝ճառախան դարձած ֆոթոլլէն։ Բայց քանի մը ընկեր սկսած էինք, —այդ օրերուն մէկ, փոքրիկ խնայողութիւններ ընել, առաջին ներկայացման համար 25 ֆր. պատրաստելու համար, երբ ներկայացման օրուան առաւօտեան, Թատրէին կիրքով կիրքուած պահարան մը հասաւ Նոթատետկան Մանր։ Ուրախութիւններս չափ չունէր։ Հինգ ներկայացման համար հինգ հրաւիրատոմս, մէյ մը 63րդ Թիկնաթոռը Արեւելքի համար, 5 կապոյտ տոմսերով ու գեղարկի նամակ մը, Թատրոնատիրոջ յայտարարով և Սառա Պէրնառի լուսանկարով, զոր ա. առաջին անգամ կը տեսնէինք։ Բայց վէպը սկսաւ խոյն մեր խմբագրական մթնոլորտին մէջ։ Ինչպէ՞ս պիտի բաժնէինք այդ առաքերը։ Առաջին ու վերջին երեկոյթներն իրենց առնմանութեան։ Երկու ներկայացում ալ ուրիշ խմբագիրներու և մէկ հատն ալ Հրանտ Ասատուրը խլեց, կարծեմ, իբրեւ աչխատակից ու բարեկամ (ա՛յդ Թուականին) Քէեւ առիթի բաժինը չէը օրուն էր սիրանոց ու իրեն բաժին ինկաւ Ծօրշ Օնէի Դարբնոցապետը։

Առաջին ներկայացման համար որոչուած խաղն էր La dame aux Camélias, Առաջին cheval de bataille։ Տիւմա Որդիի հոգեցունց վէպը զոր ետոյ գիտէինք գրկել, վասն զի դպրոցին սկսած էինք կարդալ։ Հրաչեայ ու Սիրանոյշ առենօք ներկայացուցած էին այս Թատեգործութիւնը մէյ մէկ անգամ, բայց առաջինին սարբեր չա՛ր փոքր էր դեռ՝ բարիղեան պուռնէին մարմացնելու համար, ու երկրորդն ալ մարմնապէս գէր ու քիչնեղ էր։ Ցետոյ, հագուըստը չէր կրցած փանտերէն գործակատարուհիները սրճէն Ծիրանացին հիւանդանոց ինկած է,—Տիկին Ժրւրիէ, և ուրիշներ, որոնց պիտի յաջորդէր ի վերջոյ անմահ Անթեանը, իր իրապատ խաղացանկովը,— երբ յանկարծ ծանուցեցաւ մեզ Թէ Սառա Պէրնառը Գալիս կուգայ կոր։ Ես Սառա Պէրնառ եկաւ։ Մեր Նոր Թատրոնը կանգուն էր այդ Թուականին, չքեղ ու հոյակապ. հիմնուած Սբ.Ղանտիանի տեղը։ Ես անոր վարչութիւնը, դուա Ֆրանսական, Բլօմֆիլտ Թատերասրահը և Թատերապատ Գ. Սալա (որ մեռաւ անցեալ ձմեռ) հիմնական յոյն վարիչներէն ուելի կիրճ և ուելի միջազգային քաղաքավարութեան գաղափարներով ոգեորուած,—անընդհատ տոմս կը ղրկէին Արեւելքէն, քիչ մըն ալ réclameի համար անշուշտ։ Բարիղեան մեծ դերասանուհիին այդին առթիւ գիները անեզոր կերպով բարձրացած էին։ Թիկնաթոռ 25 ֆր.։ օթեակները՝ 100 ֆր. և աւելի՛ վեր։ Ու տոմսերը prime կ'ընէին։ Հարուստ հայ ընտանիք մը ճանչցայ այդ Թուականին որ 10 ոսկի գնած էր պահեստարի օթեակ մը, առաջին երեկոյթին համար։

Օ՜հ, այդ առաջին երեկոյթը։ Դիւթական քան մըն էր կարծես, գեղարուեստական ցնորք մը։ Բարիղցիները այնքան չէին ազդուիր Թերեւս, վարժուած ըլլալով, բայց Պոլսեցիներուս համար անեղական յելիին խլականացումն էր, մէկ վայրկեանի մէջ։ Դիներուն առարպային սղոթիւնը մտածել կուտային մեզի Թէ այս անգամ պիտի զրկուէինք մե

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

##

ՇԱԲԱԹԱԹԵՐԹ ԱՄԵՆ ՕՐ ԿԻՐԱԿԻ ԱՌԱՒՕՏԻՆ ՀԱՆԴԷՊ ԱՆԿԱԽ ԱՐՏԱՍԱՀՄԱՆ ՀԱՅ ՀԱՍԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ

ԱՐԵՒԵԼՔ

Ամսագիր բոլոր գիտութիւնների

Ուրբաթ 23 Հոկտեմբեր (5 Նոյեմբեր) 1907

ԱՐԵՒԵԼՔԻ ԵՒ ԱՐՏԱՍԱՀՄԱՆ ԱՌԱՒՏՐԱՅԻՆ ՀԱՐԱԲԵՐՈՒԹԻՒՆՔ

(Շարունակութիւն տես թերթ. 3)

ԱՐԵՒԵԼՔԻ ԵՒ ԱՐՏԱՍԱՀՄԱՆ ԱՌԱՒՏՐԱՅԻՆ ՀԱՐԱԲԵՐՈՒԹԻՒՆՔԸ ՄԱՍՆԱԳԻՏՈՒԹԵԱՆ ԵՒ ՊԱՏՄՈՒԹԵԱՆ ԼՈՅՍԻ ՏԱԿ

Դասախօսութիւն — ՄԱՐՏԻՆ ՀԱՅՐԻԿԵԱՆ

Նկատմամբ ընդհանուր գիտութեան՝ մասնագիտական գիտութիւնները ունին ուրոյն յատկութիւններ, որոնք զանոնք կը տարբերեն ընդհանուր գիտութենէն։ Ընդհանուր գիտութիւնը կը ներկայացնէ ամբողջ մը, որ կը կազմուի մասնագիտական գիտութիւններէն։ Ընդհանուր գիտութիւնը կը ներկայացնէ ամբողջ մը, որ կը կազմուի մասնագիտական գիտութիւններէն։ Ընդհանուր գիտութիւնը կը ներկայացնէ ամբողջ մը, որ կը կազմուի մասնագիտական գիտութիւններէն։

ՅՈՎՀԱՆՆԵՍ ՇԱՀՈՒՆԻ

ՅԱՎԱՏՈՒԹԻՒՆ ՄԸ ՎԱՒԱՃԱՌԻ ՎՃՌՆԳԻ

ՅՈՎՀԱՆՆԵՍ ՇԱՀՈՒՆԻ

ՅԱՎԱՏՈՒԹԻՒՆ ՄԸ ՎԱՒԱՃԱՌԻ ՎՃՌՆԳԻ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ «ՄԱՐԱՏ»Ի

1908

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏԱԿԱՆ ՄԱՍՆԱՒՈՐ ԳՐԱԴԱՐԱՆ

Գ. ՊԱՏԿԱՆԵԱՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

ՀԱՅ ԺՈՂՈՎՐԴԻ ՎԵՊԵՐԸ

ՀԱՅ ՀԱՐՍԻ ՎԻՊԱՍԱՆՔ